

[Hølger Hansen.]

telse til at sikre nogle naturværdier, nogle landskabsværdier; gør vi det ikke, vil vore efterkommere med rette kunne bebrejde os dette. Jeg er altså naturligtvis enig i dette sigte, som jeg mener ligger i land- og byzonenloven, men så vil jeg også gerne forlade det mere, jeg kan næsten sige museumsprægede, som jeg var ved at få en fornemmelse af denne debat var i udvikling henimod, og prøve på at se, hvad det er, der eventuelt er fejl ved den lovgivning, som vi kalder land- og byzonenloven, og det, der dermed følger.

Den kritik, der er rejst mod denne lov visse steder, er jo nok heller ikke en kritik imod de betragtninger, jeg gjorde for et øjeblik siden om det værdifulde i det, der skulle bevares, men i højere grad en kritik af den måde, loven nogle steder er blevet administreret på. Der er i hvert fald hovedområder, hvor vi må se på den administration, der er praktiseret. Har man i den godkendende myndighed været for tilbageholdende med at udlægge byzoneareal? I virkeligheden er det her, jeg mener det største problem ligger. Har man i amter og byudviklingsudvalg været for tilbageholdende med dispensationsadgang over for byggeri i landzoner? Det er jo det, der hidtil har præget debatten mest i dag.

Om det første, hvorvidt man har været for tilbageholdende med at udlægge byzoneareal, vil jeg gerne sige, at jeg tror, det er her, problemet ligger, og her, vi nok skal søge en ændret administration af loven. Vi burde ved lovens tilblivelse have gjort det til en stærkere forpligtelse for kommuner at udlægge byzoneareal, end vi gjorde det. Der var jo mange kommuner, der kom for sent op af starthullerne, og det kan vi bebrejde dem, og det tror jeg også man i mange kommunalbestyrelser bebrejder sig selv i dag eller i hvert fald bebrejder de forgængere, som lå forud for den 1. april 1970, hvor vores storkommunale mønster trådte ud i virkeligheden.

Jeg tror, at vi ved denne lovgivning i 1969 burde have forpligtet kommunerne til at udlægge byzoneareal, og vi burde have gjort det klart, før loven forlod folketinget, at det var kommunalbestyrelsernes forpligtelse at udlægge ikke alene ét, men i forhold til området rimelige og tilstrækkelige byzonearealer, ikke alene i omfang og i hektar,

men også i henseende til spredningen af disse i den enkelte kommunes område. Vi skulle nok i højere grad have givet retningslinjer ved lovforslagets behandling i sin tid for, at det ikke er meningen med loven — sådan har jeg i hvert fald opfattet den — at landsbysamfundene skal forbigås. Dermed være ikke sagt, at alle landsbysamfund bør indeholde byzonemuligheder, slet ikke, men det er rimeligt, at man i den enkelte kommune skønner, hvorvidt det er hensigtsmæssigt, at et eller flere områder udlægges som byzone også i en eller flere bymæssige bebyggelser, selv om der ikke er tale om egentlige byer.

Der er steder, hvor denne lov har fungeret fortræffeligt. Jeg kender en kommune med små 6.000 indbyggere, hvor der ikke findes nogen egentlig by, men hvor der findes byzone udlagt i 3 større landsbyområder, og når jeg har sat størrelsen 6.000 indbyggere over, kan man også forstå, at det ikke er storbyer, man har udlagt disse byzoneområder i. Dette har fungeret fortrinligt.

Jeg kender derimod også steder, hvor det har været svært at få byplannævnets eller ministerens velsignelse til flere byzoner i væsentlig større kommuner, og her er vi altså ved et af de områder, hvor ministeren jo også i sin indledning her gjorde opmærksom på, at det ikke så meget er dispensationsmyndighederne som de egentlige planlægningsmyndigheder, der har ansvaret. Her er jeg enig og vil gerne, om vi i det udvalg, som allerede i øjeblikket behandler denne lovgivning, land- og byzonenloven, drøfter spørgsmålet om en mere liberal tilladelsesgivning fra den endelige myndighed, boligministeren, til udlægning af byzoner i flere områder, også i mindre kommuner. Jeg gentager udtrykkelig, at det ikke er min opfattelse, at der skal udlægges byzonearealer hvor som helst.

Det er efter min opfattelse ikke så meget loven, der snævrer, men administrationen. Ministeren har jo foreslået en ændring af denne lov, som jeg har nævnt, og vi har altså mulighed for at kigge på tingene dér. Hvis det er ministerens hensigt at stramme administrationen yderligere, vil venstre være skarpt imod, men vi vil gerne i udvalget, som jeg sagde, drøfte en smidigere administration.

Spørgsmålet om dispensation, altså det